

Skøn i hvert enkelt Tilfælde. Den Omstændighed, at det har været øjensynligt, at en Ansøgers Hovedmotiv til at søge Indfødsret har været at opnaa Adgang til Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Loven af 9de April 1891, har man ved tidligere Afgørelser set bort fra, selv om vedkommende Kommunalbestyrelse af denne Grund har vægret sig ved at anbefale den søgende. Heller ikke har man anset det for en Hindring, at han har nydt Understøttelse af de fattiges Kasse, naar denne ikke har været betydelig eller vedvarende, saaledes at det kunde skønnes, at han kun var holdt oppe ved saadan Understøttelse. Derimod har man som Regel holdt paa, at den, hvem Indfødsret skulde meddeles, ikke maatte have erholdt Understøttelse af det almindelige Fattigvæsen; men paa dette Punkt gaar det foreliggende Forslag videre end hidtil, idet adskillige Personer, der ere i dette Tilfælde, ere medoptagne i Forslaget, saaledes Nr. 18, 29, 32, 41, 72, 73, 83, 86, 91, 121, 154, 233, 284 og 354, med Hensyn til hvilke henvises for hver især til de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger, og for saa vidt angaar Nr. 32 og 91 til de nedenfor aftrykte ministerielle Skrivelser som Svar paa Begæring om yderligere Oplysninger. I de allerfleste af disse Tilfælde er Hjælpen ydet for længere Tid siden og til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, som oftest til Hospitalsbehandling, og i mange Tilfælde er det ydede Beløb tilbagebetalt, hyppigt i den nærmeste Tid efter at Understøttelsen var oppebaaret, men undertiden dog først kort Tid før Ansøgningen blev indgivet.

Udvalget maa nu, under Hensyn til de ringe Fordringer, Lovgivningsmagten hidtil har stillet med Hensyn til den økonomiske Uafhængighed for Udlændinge, der søge Indfødsret, formene, at en Familie i smaa Kaar, som rammes af haard Sygdom og i den Anledning maa søge Hjælp, men derefter har erstattet det oppebaarne og saaledes bevist Evne og Villie til at hævde sin Selvstændighed, ikke kan siges ganske i Almindelighed at være mindre

værdig til at erholde Indfødsret end mange af dem, denne Begunstigelse tildeles, uagtet de staa for Døren til Alderdomsunderstøttelsen, og man vil derfor ogsaa i adskillige saadanne Tilfælde kunne tilraade, at der meddeles de paagældende Indfødsret.

Paa den anden Side maa det erkendes, at man herved kommer ind paa et Princip af Betydning, og et Flertal (*Brun, Holch og Johnsen*) maa derfor finde det ønskeligt, at det i saa Henseende fremtidig bliver Regel, at Hjælp af det offentlige ogsaa til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde er en Hindring for Meddelelse af Indfødsret, medmindre den er ydet for længere Tid siden og er tilbagebetalt i den nærmeste Tid efter, at Understøttelsen er udredet. Naar man imidlertid i nogle Tilfælde ved nærværende Sags Behandling er tilbøjelig til at gaa videre, er det, fordi man nødt vil skuffe de Forventninger, som ere vakte hos de paagældende ved Forslaget, og fordi det vil have større Betydning, at Landstingets Stilling ved fremtidig Behandling af disse Sager forbeholdes.

Ogsaa turde det være naturligt at fordre, at en Udlænding, der søger Indfødsret, ikke er indvandret hertil i ældre Alder, og Flertallet vilde finde det passende, om Indvandring før det 35te Aar kunde sættes som Grænse, i hvilken Henseende bemærkes, at Nr. 239 i Henhold til Indenrigsministeriets Resolution af 3die November 1900 ikke blev medoptaget paa Indfødsretsforslaget for det paagældende Aar, fordi han først var kommet her til Landet i 42 Aars Alderen, medens han, efter at et Andragende fra ham til Folketinget var henvist til Indenrigsministeren, er optaget paa nærværende Forslag og at der endvidere er foreslaaet Indfødsret meddelt til 3 Personer, som ere komne hertil Landet i en Alder af 50 Aar eller derover, til 11, som ere ankomne i en Alder af 40 Aar eller derover, og til 16, som vare over 35 Aar.

Af de foreslaaede ere 129 bosatte i Kjøbenhavn, 28 i Frederiksberg, 146 i Kjøbstæder eller Handelspladser og 107 i Landkommuner.